

148. Noénak bárkája...

1. No - é - nak bár - ká - ja Ví - zen vi - te - tett,

5 Vad volt a víz ár - ja, S ő nem ret - te - gett.

9 Ha majd az én él - tem Vi - ha - ros le - szen,

13 Vi - gaszt ez ad né - kem: Is - ten van ve - lem!

2. Mózes általméne Ama tengeren, Népének vezére Volt ő szüntelen.
Alázatossággal, Pusztá téreken Hittel megyek által: Isten van velem!
3. A hálnak gyomrában Jónás könyörgött, Az Úr irgalmában Meghallgatta őt.
Így megtanulhatom, Adjam át éltém; Ebben van vigaszom: Isten van velem!
4. Dániel tanít meg Vigaszteljesen, Kik Istenben élnek, Bajuk nem leszzen;
Én is reá nézek Hittel teljesen, És ekképp remélek: Isten van velem!
5. Tüzes kemencében Három férfi volt, Maradtak sértetlen, A gúny hallgatott;
Ha engem ér szégyen, Nyugodt a lelkem, E zálogban lészen: Isten van velem!
6. Krisztus keresztfája Arra tanít meg, Lelkem miként várja Szavát Istennek;
Mert amit Ő mondott Nyereség nekem, Szívem benne bízott: Isten van velem!
7. Tőri Péter láncát, Pálnak ajtót nyit, Megörzi szolgáját, Akiben van hit;
Azért halad vígan Hazámba lelkem, Mert látom Sionban: Isten van velem!

149. Világra születni öröm lehet-e?

Előző énekre.

1. Világra születni Öröm lehet-e? S mindazon mi földi, Vigadhatok-e?
Itt lelkem ínséget S bánatot talál, Végül is éltémnek Vége a halál.
2. Mindnyájunknak sorsa Milyen rettentő, Ha el nem jött volna A nagy Megmentő;
De hittel így szólunk: Urunk, Istenünk, Néked hálát mondunk, Mert csak jót nyerünk.
3. Örömbenben sírok, Áldott Jézusom, Tőled el nem válok, Mert szeretsz, tudom!
Megindítád szívem, Így az most tied, Velem maradsz híven, Hisz megígérted.
4. Boldog az az óra, Ha veled vagyok, Megvigasztalsz újra, Mikor bánkódok;
Sokat megbocsátál Nékem, gyermeknek, Új kegyel elláttál – Nem érdemlem meg!
5. Jó Krisztusra nézni, Merő boldogság; Csak öhozzá térni Lássalak, világ;
Hogyha megismernéd, Mily szelíd és jó, Őt még ma követnéd, Bűnös halandó!
6. A sok öröm mellé Bánat is kerül, De aki az Úré, Az meg nem rendül;
Mert kegyesen Jézus Letekint reá, Ereje megújul Istennek szaván.
7. Végül eljön értünk, És ad életet, Hogy honunkba érjünk, Mennybe felvezet.
Ott boldogan élünk, Minden bajtól ment; Alleluját zengünk, Dicsérvén Istent.

Boldogok, a kiknek megbocsáttattak az ő hamisságaik, és a kiknek elfedeztettek az ő bűneik.

Róma 4:7.